

ΦΙΟΡΕΛΛΑ

Δράμα σὲ μιὰ πράξη τοῦ κ. Παντελή Χόρν.

Ἡ εὐλικρίνεια τοῦ τεχνίτη δὲ φαίνεται ἀπὸ τὴν «κατὰ συνθήκη» ἐπιτυχία, παρὰ ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποῦ βλέπει αὐτὸς τὴν ἐπιτυχία. Ἐἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ συγγραφέας τῆς «Φιορέλλας» κάμποσες φορὲς παραστράτησε, κινήμενος ἀπὸ τὸ σκοπὸ τοῦ νὰ μιλήσῃ πρὸς κόντὰ μὲ τὴ διάθεση καὶ τὴ σκέψῃ τοῦ κοινοῦ μας, ποῦ βρῖσκεται ἀκόμα σὲ σύγνεφα μὲς βάρβαρης συντηρητικότητας καὶ σεμνοτυφίας. Ὅμως ὁ κ. Χόρν, λιγότερο μὲ τοὺς «Νικημένους» καὶ περισσότερο μὲ τὴ «Φιορέλλα», ἔβαλε τὸ χαλινάρι ποῦ πρέπει στὴν τέτοια του τάση, κ' ἤρθε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὶς ἀληθινὲς πηγὰς τῆς ζωῆς τὰ θέματά του.

Ἡ Φιορέλλα ἀπατᾷ τὸν ἄντρα της μ' ἓνα ὑπάλληλο τοῦ γραφείου του. Ἡ δούλα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν κυρά της, τὸ φανερώνει. Ὁ ἄντρας τῆς Φιορέλλας βεβαιώνεται ἀπὸ τὰ γράμματά της πρὸς τὸν ἐρωμένο της, καὶ δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο νὰ κάμῃ παρὰ νὰ τὴν ἐγυρίσῃ σὲ σπῆτι της. Προσκαλεῖ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς Φιορέλλας καὶ τοὺς δηλώνει τὴν ἀπόφασή του. Ἡ Φιορέλλα ἀρνίεται νὰ πᾶσῃ σπῆτι της, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τραγικῆ, φανερώνει πὼς αὐτὸ τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της στάθηκε ἢ καταστροφή μὲ τὰ παραδείγματα ποῦ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μητέρα της. Ἀναλαθαίνει ὁ γέρος, ὁ πατέρας τῆς Φιορέλλας, νὰ κανονίσῃ τὰ πράγματα. Μιλεῖ τοῦ γαμπροῦ του συντριμένος. Κι αὐτὸς ἄλλοτε βρέθηκε στὴν ἴδια θέση, ἐπνίξε τὸν πόνο του καὶ ἀκολούθησε τὴ μοῖρά του δίχως νὰ μιλήσῃ, γιὰτι βαρὶ τὸ σκάνταλο εἶτανε κ' ἡ Φιορέλλα τότες, μεστὸ κοριτσάκι, ἤθελε τὴ φροντίδα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπόληψής του. Καλύτερα νὰ τὰ ξεχάσῃ κανεὶς τέτοια πράγματα, παρὰ νὰ τὰ ξετυλίγῃ. Συμβουλεύει τὸ γαμπρό του νὰ κάμῃ κι αὐτὸς τὸ ἴδιο, γιὰ χάρη τῆς Χρηστίνας, τῆς μικρῆς χαριτωμένης κόρης τῆς

Φιορέλλας. Ὁ ἄντρας τῆς Φιορέλλας συγκινιέται στὰ λόγια τοῦ πεθεροῦ του. Δὲν εἶναι μόνος αὐτὸς ποῦ πονεῖ. Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία μαρτύρησε κ' ἓνας ἄλλος, ποῦ τώρα τοῦ μιλεῖ μὲ τόση γαλήνη. Ἔτσι ἀποφασίζει καὶ πνίγει τὸ σκάνταλο, κ' ἡ Φιορέλλα γίνεταί πάλι τῆς ζωῆς του ἢ συντρόφισσα.

Τὸ ἔργο ζουγραφίζει μὲ στέρεα χρώματα τὴ σύχρονη κοινωνία μας. Οἱ τύποι ποῦ μᾶς παρουσιάζει ὁ συγγραφέας, ὅσο κι ἂν εἶναι στορισμένοι μὲ χοντρὲς γραμμὲς, ζοῦνε φυσικὰ πάνου στὴ σκηνὴ καὶ κοινοῦνται ἐσωτερικὰ. Δὲν εἶνε τὰ συνηθισμένα νευρὸσπαστα τῆς δημοσιογραφικῆς θεατρογραφίας μᾶς. Ὅμως, μπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς, πὼς ὁ μῦθος τοῦ ἔργου ἔχει κάμποσα χάσματα καὶ τεχνικὰ λάθια. Ἡ εἰρωνία τοῦ ἀντρός τῆς Φιορέλλας καὶ τὸ βασάνισμά της σὲ τυραννικὲς ἐρωταπόκρισεις γιομίζουσι κουραστικὰ μὰ σκηνὴ δόλακαιρη, δίχως αἰτία δραματικῆ. Τὴν ἀλληγορία τοῦ κάτι ποῦ ἔχασε ἡ Φιορέλλα, αἰτία λύπης γιὰ τὴ Χρηστίνα, καὶ ποῦ τῆς τὸ ξαναδίνει ὁ ἄντρας της, τὴ βρῖσκουμε ἀνάσπαθη καὶ ἀφύσικη καὶ κακοσχημένη μιμητικὰ. Ἡ ἀφορμὴ καὶ τὸ ξετύλιγμα τῆς ἀγάπης τῆς Φιορέλλας πρὸς τὸν ὑπάλληλο τοῦ ἀντρός της μένει μυστήριον γιὰ τὸ θεατὴ, ἐνῶ θὰ μᾶς ἔδινε κάμποσο ὕλικον γιὰ τὸ ψυχολογικὸν τῆς ζύγιασμα. Ὁ ἴδιος ὁ ἐρωμένος της τίποτα δὲ μᾶς δείχνει, καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε, πὼς ὁ τύπος αὐτὸς εἶνε παραμελημένος ἀπὸ τὸ συγγραφέα, ἐνῶ ἴσα ἴσα ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ ζουγράψισμα ἀπὸ τὰ πρὸς δυνατὰ, ποῦ θὰ τὸν βοηθοῦσε στὸ τεχνικώτερον ξετύλιγμα τοῦ ἔργου. Γιὰτι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς δὲ φτάνει νὰ δημιουργηθῇ μονάχη ἔργο καλλιτεχνικόν. Χρειάζεται κάποιον λυγεράδα στὴ διατύπωσιν καὶ κάποιον ἀψηλότερον φτεροῦγισμα τῆ στιγμῆ ποῦ τὸ ὑπάδι τῆς σκηνακῆς τέχνης ἐνώνει τὸν κόσμον τῆς φαντασίας τοῦ καλλιτέχνη μὲ τὸν κόσμον τὸν πραγματικόν. Ἡ ἐρηπνοὴ ποῦ χρειάζεται γιὰ τὸ ζωντανεμα τῆς δημιουργίας, δὲν εἶνε τοῦ καθενός. Καὶ σὰν ἡ τέτοια πνοὴ λείπει, δὲν μπορεῖ τὸ ἔργο τῆς τέχνης νὰ ζήσῃ τὴν ἀξία ποῦ τοῦ πρέπει.

Ἡ «Φιορέλλα» εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα, ποῦ γιὰ τὴν ἄγονη δραματογραφία μας δείχνει τὸ μέρος ποῦ κρῦβεται ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς παρατήρησιν. Ὁ συγγραφέας τῆς ἄς πασιῶσῃ νὰ βρῇ καὶ τὴν ἀνάδρα τῆς Τέχνης ποῦ τοῦ λείπει, μὲ τὸ δρόμον τῆς εὐλικρίνειας ποῦ φαίνεται γιὰ τὴν ὥρα πὼς θέλει ν' ἀκολουθήσῃ.